

[Erhard Jakobsen.]

Nu havde jeg nær glemt at tale om mit eget parti, og det har ellers mange talt om. Jeg tror, vi er afgået ved døden sådan ca. 4 gange inden for det sidste halve år. Ca. 4 gange har pressen og Gallup fortalt, at nu var det sket. Jeg har indtryk af, at vi har lidt levetid tilbage endnu, og vi agter at bruge den. Jeg skal ikke nægte, at vi er lige så foruroligede over Galluptal, der viser tilbagegang, som andre partier er, men der er én ting, vi nægter at gøre. Vi nægter at rette os efter dem. Uanset hvor meget Galluptallene måtte vise, at vi har ført en forkert politik, agter vi at blive ved med at føre den samme politik. Det er nemlig ikke Galluptal, der skal bestemme vores politik, det skal vi nok selv, og vi er i alt fald fuldt og fast overbevist om, at den linje, vi fra starten lagde, og den linje, vi har holdt senere, er den linje, vi til sin tid vil være parat til at gå til valg på, og så må det i øvrigt gå, som det kan. Så ved de andre partier, hvor de har os.

Som jeg sagde tidligere i dag, har vi været et meget omgængeligt parti, og det er da nok muligt, at vi har været så omgængelige, at de vælgere, der tæller med i Gallup, ikke har kunnet få øje på os. Nå ja, det må vi så se at bære. Vi vil stadig væk forsøge at være et omgængeligt parti, men, som jeg også sagde i formiddags, det har altså en vis grænse, for det betyder ikke, at vi ikke har nogen holdning. Vi ved ganske nøje, hvad vi vil i en lang række sager, både dem, vi har haft med at gøre, og dem, der vil komme i fremtiden.

Om fremtiden, ja, dér står jo tydeligt og klart en hel række spørgsmål, som skal klares. Det er ikke inflationen. Kan vi ikke snart blive fri for den snak om inflationen her inde i tinget? Kan vi ikke snart blive fri for den, for den batter jo ingenting? I alle de 20 år, snart 21, jeg har været her, har man talt om inflation, og den eneste forskel er, at de partier, der ikke er i regeringen, taler stærkere om inflationen end de partier, der er i regeringen. Det er den eneste forskel, jeg har hørt. Ellers er det stort set det samme, der siges hver gang. O. k., vi ser meget gerne, at man tager prisstigningsproblemet op og siger: hvor stammer det fra? Det stammer udefra, det ved vi, men det stammer også fra, at vi ikke griber tilstrækkelig stærkt ind over for forbruget. Det er alle også enige om. Men i det øjeblik der så skal

foretages et effektivt indgreb ove forbruget, viger man tilbage og taler om alskens ulykker. Så er der altså også tilbage dem, der står uden for Christiansborg, som der jo også skal tages hensyn til. Og så går den altså ikke, for så kan man ikke gøre noget ved forbruget.

Vi er meget, meget tilfredse med, at det i det brede forlig, vi fik, ligger, at vi skal have en skattelettelse til 1. januar 1975, og jeg ved, hvad befolkningen vil sige til det. Den vil sige: Tak, det har vi hørt før.

Jeg håber, at det skal lykkes — så mange partier, som nu vil være med — denne gang at overbevise vælgerne, fordi det ikke bliver ved noget snak, men det bliver helt konkret, når det skattekort kommer, som gælder for næste år, at trækprocenten er skåret så kraftig ned, at enhver kan se, at nu er det altså sket. Men regningen kommer bagefter. Regningen er besparelser, der bliver alvorligere, end man har set det før, og det skal man ikke tro der er nogen der gør med begejstring. Det er noget, vi alle sammen beklager. Vi beklager alle, at vi ikke kan opretholde det offentlige serviceniveau, som vi gerne ville, men det er betingelsen for at få skattelettelse. Og det slår ikke engang til, for så stærkt tør vi i al fald ikke være med til at begrænse. De 5 mia kr. er for os både grænsen nedad og grænsen opad.

Men dertil kommer så, at nu må nogle bide i det sure æble og acceptere den forhøjelse af momsen, som centrum-demokraterne forkyndte som uundgåelig allerede før valget. Den må med, for ellers bliver der ikke basis for en skattelettelse af det omfang, som skal til for virkelig at skabe et nyt økonomisk klima her i landet. Får vi den typiske trækprocent ned fra et par og halvtreds til 37-38 pct., så tør jeg godt love for, at så er der ingen, der gider diskutere skatter her i landet mere, for så spiller det ikke den alt dominerende rolle. En lang række fradrag og meget andet mister også deres betydning, når det ikke længer betyder så meget, som det gør i dag, fordi trækprocenten er så høj.

Vort parti ønsker at bringe opsparingen mere ind i billedet. Vi har, som også de konservative har, stillet særlige forslag om at passe en belønning af opsparet ekstrainkomst ind i billedet. Det forslag opretholder vi naturligvis, og vi håber, at det må møde mere interesse i fremtiden, end det har mødt